

begrænsede skattelettelser, end der lægges op til i dette forslag. Det må derfor siges, at Fremskridtspartiets skøn over beskæftigelseseffekten er meget forsigtigt.

B: Offentligt ansatte.

Den naturlige afgang i den offentlige sektor under ét er på ca. 8 pct. om året (Finansministeriet juni 1988). Regner man forsigtigt med 7 pct., så svarer det til ca. 60.000 stillinger. Ifølge Finansministeriets tal fra oktober 1990 var der allerede i 1987 957.322 personer ansat ved det offentlige, når alle institutioner, som er helt eller overvejende ejet af det offentlige, også regnes med.

Fremskridtspartiet regner med, at halvdelen af de job, der bliver ledige ved naturlig afgang, må genbesættes, eftersom den naturlige afgang ikke falder jævnt.

En reduktion på netto 30.000 offentlige stillinger i 1994 uden afskedigelser anses derfor som værende realistisk. Netto betyder det, at de godt kan nyansættes et sted mod så at blive afskediget et andet. De beskrevne privatiseringer betyder, at yderligere 25.000 personer overgår fra offentlig til privat ansættelse.

Som følge af den stigende arbejdsløshed vil Fremskridtspartiet, så vidt det overhovedet er muligt, søge at gennemføre reduktionerne således, at de ud fra en netto-betragtning bliver beskæftigelsesneutrale. Det kan ske ved, at besparelserne bliver gennemført med større vægt på de konti, hvor der ikke er nogen offentlig beskæftigelse bagved (f.eks. tilskudskonti). En anden mulighed er at lade privatisering af aktiviteterne få endnu større vægt. En tredje mulighed er at lade offentlige institutioner overgå til friere status med ret til parallelaktiviteter m.v.

C: Er der plads i den private sektor?

Den samlede beskæftigelse i den private sektor er i dag på 1,7 mio. personer. Når Fremskridtspartiet forudsætter, at der i løbet af 1994 skal skabes plads i den private sektor til både 75.000 personer fra arbejdsløsheds- eller bistandskøen (jf. punkt A) og 30.000 personer, som ellers skulle have været offentligt ansat (jf. punkt B), så svarer det til en forøgelse af beskæftigelsen i den private sektor på 7 pct.

En 7 pct. vækst i den private sektor mener Fremskridtspartiet er realistisk, når der tages behørigt hensyn til de betydelige skattelettelser, Z-planen forudsætter. Til sammenligning kan anføres året 1969 - »det skattefrie år« - hvor der netop skete en ekstraordinær kraftig vækst i erhvervslivet på ca. 9 pct. Dengang var det kortvarigt, alle vidste, at i 1970 var der igen fuld skat. Z-planen er bedre derved, at skattelettelserne er permanente og erhvervslivet kan have tiltro til og investere ud fra den.

D: Brugerbetaling.

Når Fremskridtspartiets plan gennemføres, vil en lang række tidligere »gratisydelse« skulle betales af brugerne. Det betyder, at brugerbetaling vil blive meget mere udbredt end i dag. Fremskridtspartiet er tilhænger af brugerbetaling, når det sker samtidig med skattelettelser.

Hvis derimod brugerbetaling indføres uden samtidige skattelettelser, vil betalingen blot medvirke til at forhøje skattetrykket, og det er Fremskridtspartiet imod.

E: Betalingsbalancen.

Betalingsbalancen vil ikke lide væsentligt under den manøvre, der lægges op til i disse ændringsforslag. Det er Fremskridtspartiets skøn, at en betalingsbalanceforværring på måske 8,3 mia. kr. vil gøre sig gældende inden for et år, hvorefter den negative effekt på betalingsbalancen vil stabiliseres. Når skattelettelserne ikke giver sig udslag i større påvirkninger, skyldes det bl.a. følgende:

- 1) Der er tale om en overfinansiering af skattelettelserne. Dette skal forstås således, at den offentlige sektor reduceres ca. i forholdet 1 til 2. Når der gives skattelettelser for i alt (brutto) ca. 55 mia. kr., spares der i alt (brutto) ca. 120 mia. kr. i den samlede offentlige sektor.
- 2) Det offentliges efterspørgsel reduceres (det skal dog anføres, at betalingsbalancen er relativt mindre følsom over for offentlig efterspørgsel).